

7. červen, celostátní deník

Pátrání po dvou ztracených chlapcích pokračuje bez přestávky už druhý den. Hledání se z městských částí přemístilo do méně urbanizovaných lokalit v pěším dosahu od města. Účastní se ho, kromě všech složek integrovaného záchranného systému, speciálně vycvičených policejních expertů a speleologů znalých zdejšího podzemí, také velké množství dobrovolníků z řad obyvatel města a jeho okolí. Policejní vrtulník a psovodi neúnavně procesávají celou oblast, včetně lesů a říčních toků. Místní krajina charakteristická svými nebezpečnými skalisky a rozsáhlými jeskynnými komplexy bohužel dává důvod k vzrůstajícím obavám o život obou bratrů a velmi komplikuje jejich hledání. Vyšetřovatelé však dále věří v hypotézu o dobrovolném útěku hochů z neutěšeného rodinného prostředí. Už před několika měsíci se totiž oba chlapci pokusili o útěk z domova. Byli zastaveni jen kousek za městem s baťůžky plnými hraček a knih, když se snažili dostat se autostopem za matkou a babičkou. Všichni tak doufají v brzký návrat obou „uprchlíků“ a šťastný konec tohoto příběhu. Vyzýváme naše čtenáře, pokud mají k případu jakékoliv informace nebo se domnívají, že spatřili pohřešované bratry, aby se bezodkladně obrátili na svou nejbližší policejní stanici.

Oba chlapci jsou v těchto kritických hodinách v myšlenkách a modlitbách nás všech.

Je mi smutno. Tak divně smutno. Už nechci brečet, ale nejde mi přestat. Někam odešli. Čekám už tak dlouho, že se vrátí. Ten pán mi slíbil, že táta s maminkou už jsou na cestě. Jenže pořád nepřichází. Venku už je asi znovu den. Poznám to podle toho, že mezi těmi dvěma prkny, co ten pán položil na díru, je malá skulinka. A tudy sem teď trošku svítí sluníčko. Jenom jeden paprsek, ale vidím ho.

Slyším štěkat Hektora. Už není tady u díry. Je někde zavřený. Někde blízko. Pořád nám chce pomoci, ale oni ho neposlouchají.

Bráška spí, občas chrčí. On vždycky tak nahlas dýchá, chvíli jo a chvíle ne, až mu začne rachotit v krku. Jako by se dusil a blinkal dohromady. Skoro, jako kdyby mu někdo seděl na bříšku, chápeš? Jsem radši, když je zticha, protože, když chrčí, nahání mi strach. Ale když je dlouhou dobu zticha, také mám strach, protože se tu cítím úplně sám a bojím se, že bráška už tu se mnou není. V té tmě ho ani nevidím. Tak do něj trošku strčím. On se vzbudí a otevře oči, úplně moc dokořán a začne chroptět ještě víc. Někdy i křičí. Ale ne slova. Jenom řve. A brečí. Tak hrozně nahlas, že si musím zacpat uši, protože pak se bojím ještě víc. Můj brácha nikdy nepláče. Já vím, že ho něco hodně moc bolí, ale jak mu mám pomoci? Kdy už si pro nás přijdou?

V noci jsme spolu ještě mluvili. To mu bylo trošku líp. Bráška mi šeptal.

„Bo... jíš... bo... jíš... se?“

Zavrtěl jsem hlavou. My dva přece zvládneme všechno. Po každé jsme je všechny zmydlili, nikdo na nás neměl. Nikdo z party nás nikdy nepřepral.